

Vejret. Men selvfølgelig er et Tillæg til Ejendomsskylden et af de Momenter, som kan presse Huslejen i Vejret, og i hvert Fald mente jeg, det var en Indvending mod dette Tillæg til denne Beskatning, at en Tid, hvor man vil have saa faa som muligt af de Momenter, der bringer Huslejen i Vejret, til at virke og søger at hindre dem i at virke, var ikke egnet til en Forhøjelse af netop denne Beskatning.

Jeg har ikke særlig Medlidenhed med dem, der har spekuleret i Landejendomme, men for at have købt Landejendom til Krigspriser behøver man ikke at have spekuleret, for hvis man overhovedet vil have Landejendom, fordi man er Landmand, en Mand, hvis Livsvirksomhed Landbruget er, og som derfor maa have Landejendom, har man overhovedet ikke kunnet faa en saadan Ejendom uden til Priser, der i høj Grad er paavirkede af Krigen. Naturligvis er det rigtigt, at det ikke saa meget er selve Ejendomsskyldværdien, der er gaaet op paa Grund af Krigen, som Værdien af Besætning og Inventar, men det kommer ud paa eet, naar der bliver Spørgsmaal om Køb af en Landejendom.

Jeg skal saa vende mig til de Bemærkninger, som den højtærede Minister gjorde angaaende Luksusskatterne. Atter her lagde den højtærede Minister mere ind i mine Ord, end der laa i dem. Han fremstillede Forholdet, som om det, der var bestemmende for mig, særlig var min Forargelse over den uhyre Tiltagen i Automobilkørsel, Besøg paa Forlystelsesanstalter og Champagnedrikning. Det, jeg sagde, var dette: „Det er i det hele ikke mit Syn paa Skatter, at man skal beskatte for at hindre eller straffe dette eller hint Forbrug, aldeles ikke, men fordi Luksusforbruget er Udtryk for Skatteevne. Udtryk for, at de vedkommende uden Skade kan undvære en Del, og det maa Staten benytte i en Situation som denne“.

Det er altsaa en rent skattepolitisk Betragtning, jeg har lagt til Grund her, og derfor vilde Ministeren ikke have ramt det centrale i min Betragtning, selv om han med sine Tal havde bevist, at der ikke var sket nogen Forøgelse af dette Luksusforbrug i Løbet af Aaret 1916. Han beviste nu morsomt nok akkurat det modsatte, thi det, han vilde bevise med Tallene, var, at jeg havde Uret i, at 1916 havde bragt en væsentlig Forøgelse, men alle hans Tal beviste, at denne væsentlige Forøgelse var der. Imidlertid, det centrale i min Betragtning er, at der her viser sig et Luksusforbrug af den Art, at

det ganske særligt røber en høj Skatteevne og derfor er et passende Skattegrundlag netop i en Tid som denne, og den højtærede Minister vil heller ikke kunne benægte, at man i alle Lande har mer eller mindre anset det for nødvendigt at komme ind paa nogen Beskatning af denne Natur. Og hvorfor? Fordi man har ment, at Situationen var finansielt forspændt, til at man kunde balancere udelukkende paa den tynde Spids af Beskatningen, som netop de store Merindtægter og de største Indtægter og Formuer danner.

Ministerens Tal viste altsaa, at der var sket en ikke ubetydelig Tilvækst i Forlystelsesskatten i Aaret 1916 og en stor Forøgelse i Indførsel af Vin og Spirituosa. Naar jeg nævnte Tallet 3 Mill. Kr., kunde det naturligvis kun være en Formodning, som jeg byggede paa mit Kendskab til, at Vinindførselen var steget meget betydeligt. Nøjagtigt kunde dette Tal ikke være, da jeg ikke havde det dertil fornødne Materiale. Den højtærede Minister nævner, at Tolden har været 2,600,000 Kr., altsaa i Virkeligheden en overordentlig stor Forøgelse, og hvis Skatten havde været fordoblet i 1916, vilde Merindtægten blive netop disse 2,600,000 Kr., og det kommer altsaa ret nær til det, jeg udtalte. Men for en Forøgelse af Vintolden havde jeg en Hovedgrund, som den højtærede Minister ikke kom ind paa, og det var den, at her har vi ikke alene at gøre med et velegnet Grundlag for, hvad man kunde kalde en Luksusbeskatning, men samtidig med, at vi benytter dette Grundlag, retter vi en tilstedeværende Skævhed i vor Skattelovgivning, der er blevet erkendt fra alle Sider, nemlig, at vi paa Grund af forbigaaende Forhold ikke har været i Stand til at bringe det rette Forhold til Stede mellem Beskatningen paa Øl og Brændevin og paa Vin og indførte Spirituosa. Det var det, Vilhelm Lassen prøvede at gøre ved sin Vinstempelskat. Det glippede af Grunde, der er nok som bekendte, og det har ikke kunnet rettes siden, nu kan det og efter min Mening bør det rettes. Men hvis den højtærede Minister mener, at der er Grunde af anden Art, der gør det lidet hensigtsmæssigt her at behandle dette Spørgsmaal, er jeg selvfølgelig enig i, at dette ikke kan behandles her, men maa behandles i et Udvalg, og dertil er vi ogsaa villige.

Maa jeg til Slutning rekapitulere det, som er min Opfattelse af hele dette Spørgsmaal. Jeg tror ikke, den kan være